Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

9 iunie 2016*

„Trimitere preliminară — Cooperare judiciară în materie penală — Dreptul la interpretare și la traducere — Directiva 2010/64/UE — Domeniu de aplicare — Noțiunea «procedură penală» — Procedură prevăzută de un stat membru vizând recunoașterea unei decizii în materie penală pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru și înscrierea în cazierul judiciar a condamnării pronunțate de instanța respectivă — Costuri legate de traducerea deciziei — Decizia-cadru 2009/315/JAI — Decizia 2009/316/JAI”

În cauza C-25/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Budapest Környéki Törvényszék (Tribunalul Regional din Budapesta, Ungaria), prin decizia din 5 ianuarie 2015, primită de Curte la 21 ianuarie 2015, în procedura inițiată împotriva lui

István Balogh,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, domnul A. Tizzano (raportor), vicepreședintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a cincea, domnii F. Biltgen și A. Borg Barthet și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul Y. Bot

grefier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 9 decembrie 2015,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér, de G. Koós și de M. Bóra, în calitate de agenți;

— pentru guvernul austriac, de G. Eberhard, de F. Zeder și de B. Trefil, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Europeană, de A. Sipos și de R. Troosters, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 ianuarie 2016,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: maghiara.

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) din Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO 2010, L 280, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate în fața Budapest Környéki Törvényszék (Tribunalul Regional din Budapesta, Ungaria) în legătură cu recunoașterea în Ungaria a efectelor unei hotărâri definitive pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru, prin care domnul István Balogh a fost condamnat la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea unei infracțiuni, fiind totodată obligat la plata cheltuielilor judiciare aferente procedurii.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Decizia-cadru 2009/315/JAI

3 Considerentele (2), (3), (5) și (17) ale Deciziei-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierele judiciare între statele membre (JO 2009, L 93, p. 23) enunță:

„(2) La 29 noiembrie 2000, Consiliul a adoptat […] un program de măsuri de punere în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală […]. Prezenta decizie-cadru contribuie la atingerea obiectivelor prevăzute de măsura 3 a programului […].

(3) Raportul final privind primul exercițiu de evaluare referitor la asistența judiciară reciprocă în materie penală solicită statelor membre să simplifice procedurile pentru transferul de documente între state, utilizând formulare standard, dacă este necesar, pentru a facilita asistența judiciară reciprocă.

[…]

(5) În vederea îmbunătățirii schimbului de informații între statele membre privind cazierele judiciare, sunt binevenite proiectele elaborate în scopul atingerii acestui obiectiv […]. Experiența dobândită […] a demonstrat importanța de a continua îmbunătățirea schimbului reciproc de informații între statele membre cu privire la condamnări.

[…]

(17) […] Înțelegerea reciprocă poate fi sporită prin crearea unui «format european standardizat» care să permită schimbul de informații în mod uniform, pe cale electronică, și traducerea automată cu ușurință a acestora. […]”

4 În conformitate cu articolul 1 din această decizie-cadru, care definește obiectul acesteia:

„Obiectul prezentei decizii-cadru este de:

(a) a defini modurile în care un stat membru în care se pronunță o condamnare împotriva unui cetățean al unui alt stat membru (denumit în continuare «statul membru de condamnare») transmite informații referitoare la respectiva condamnare statului membru al cărui cetățean este persoana condamnată (denumit în continuare «statul membru de cetățenie»);

(b) a defini obligațiile legate de stocarea informațiilor respective care revin statului membru de cetățenie și de a specifica metodele care trebuie aplicate de către acesta pentru a răspunde cererilor de informații extrase din cazierele judiciare;

(c) a stabili cadrul care să permită constituirea și dezvoltarea unui sistem informatizat destinat schimbului de informații privind condamnările între statele membre pe baza prezentei decizii-cadru și a deciziei ulterioare menționate la articolul 11 alineatul (4).”

5 Articolul 4 din decizia-cadru menționată, intitulat „Obligațiile statului membru de condamnare”, prevede:

„[…]

(2) Autoritatea centrală a statului de condamnare informează, cât mai curând posibil, autoritățile centrale din celelalte state membre privind orice condamnări pronunțate împotriva cetățenilor acestora din urmă pe teritoriul statului de condamnare, astfel cum au fost introduse în cazierul judiciar.

[…]

(3) Informația privind modificarea ulterioară sau ștergerea unei informații din cazierele judiciare este comunicată fără întârziere de către autoritatea centrală a statului membru de condamnare autorității centrale a statului membru de cetățenie.

(4) Orice stat membru care a furnizat informațiile menționate la alineatele (2) și (3) comunică autorității centrale a statului membru de cetățenie, la cererea acesteia din urmă în cazuri individuale, o copie a condamnărilor și a măsurilor luate ulterior, precum și orice altă informație relevantă referitoare la acestea, pentru a permite statului de cetățenie să decidă dacă este necesar să ia măsuri la nivel național.”

6 Articolul 5 din Decizia-cadru 2009/315, intitulat „Obligațiile statului membru de cetățenie”, enunță la alineatul (1):

„Autoritatea centrală a statului membru de cetățenie stochează toate informațiile, în conformitate cu articolul 11 alineatele (1) și (2), care i-au fost transmise în temeiul articolului 4 alineatele (2) și (3), pentru a le putea retransmite în conformitate cu articolul 7.”

7 Articolul 11 din această decizie-cadru, intitulat „Formatul și alte modalități de organizare și de facilitare a schimburilor de informații privind condamnările”, prevede:

„(1) La transmiterea informațiilor în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (3), autoritatea centrală a statului membru de condamnare transmite următoarele informații:

(a) informații care se transmit în toate cazurile […] (informații obligatorii):
   (i) informații despre persoana condamnată (numele complet, data nașterii, locul nașterii […], sexul, cetățenia și – dacă este cazul – numele anterior/numele anterioare);
   (ii) informații privind natura condamnării (data condamnării, denumirea instanței, data la care hotărârea a devenit definitivă);
   (iii) informații privind infracțiunile care au determinat condamnarea (data săvârșirii infracțiunii […], denumirea sau încadrarea juridică a infracțiunii, precum și o trimitere la dispozițiile legale aplicabile) și
   (iv) informații privind conținutul condamnării (și anume hotărârea, precum și orice sancțiuni suplimentare, măsuri de siguranță și hotărâri ulterioare care modifică executarea hotărârii);

(b) informații care se transmit în cazul în care au fost introduse în cazierele judiciare (informații opționale):
(i) numele părinților persoanei condamnate;
(ii) numărul de referință al condamnării;
(iii) locul infracțiunii și
(iv) interdicțiile rezultate din condamnare;

(c) informații care se transmit autorității centrale dacă sunt disponibile (informații suplimentare):
(i) numărul actului de identitate al persoanei condamnate […];
(ii) amprentele care au fost luate persoanei respective și
(iii) dacă este cazul, pseudonimul și/sau numele de împrumut.

În plus, autoritatea centrală poate transmite orice alte informații privind condamnările introduse în cazierele judiciare.

(2) Autoritatea centrală a statului membru de cetățenie stochează toate informațiile de tipul celor enumerate la alineatul (1) literele (a) și (b) pe care le-a primit în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) pentru a le retransmite în conformitate cu articolul 7. În același scop, autoritatea centrală poate stoca informații de tipul celor enumerate la alineatul (1) primul paragraf litera (c) și la alineatul (1) al doilea paragraf.

(3) […]

Odată cu expirarea termenului prevăzut la alineatul (7) din prezentul articol, autoritățile centrale ale statelor membre transmit informațiile respective pe cale electronică utilizând un format standard.

(4) Formatul menționat la alineatul (3) și oricare alte modalități de organizare și de facilitare a schimburilor de informații privind condamnările între autoritățile centrale ale statelor membre se stabilesc de Consiliu […]

Alte astfel de modalități cuprind:

(a) definirea tuturor modalităților de facilitare a înțelegerii și a traducerii automate a informațiilor transmise;

[…]”

Decizia 2009/316/JAI

8 Considerentele (2), (6) și (12) ale Deciziei 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierele judiciare (ECRIS) în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315 (JO 2009, L 93, p. 33) enunță:

„(2) Informațiile privind condamnările impuse resortisanților unui stat membru de către alte state membre nu circulă în mod eficient în temeiul reprezentat actualmente de Convenția europeană privind asistența reciprocă în materie penală din 20 aprilie 1959. Prin urmare, se impun proceduri mai eficiente și ușor accesibile pentru schimbul informațiilor de această natură la nivelul Uniunii Europene.

[…]

(6) Prezenta decizie are drept obiectiv punerea în aplicare a [Deciziei-cadru 2009/315] în vederea elaborării și a dezvoltării unui sistem computerizat de schimb de informații privind condamnările între statele membre. […] ar trebui să se stabilească un format standardizat care să permită schimbul de informații pe cale electronică, în mod uniform și ușor de tradus în mod automat, precum și orice alte modalități de organizare și de facilitare a schimburilor electronice de informații privind condamnările între autoritățile centrale ale statelor membre.

[…]

(12) Tabelele de referință ale categoriilor de infracțiuni, de pedepse și de măsuri prevăzute de prezenta decizie ar trebui să faciliteze traducerea automată și ar trebui să permită înțelegerea reciprocă a informațiilor transmise, prin utilizarea unui sistem de coduri. […]”

9 În conformitate cu articolul 1 din Decizia 2009/316, care definește obiectul acesteia:

„Prezenta decizie instituie Sistemul european de informații cu privire la cazierele judiciare (ECRIS).

Prezenta decizie stabilește, de asemenea, elementele formatului standardizat pentru schimbul electronic de informații extrase din cazierele judiciare între statele membre, în special în ceea ce privește informațiile privind infracțiunile care stau la baza condamnării și informațiile privind conținutul condamnării […].”

10 Articolul 3 din această decizie, intitulat „Sistemul european de informații cu privire la cazierele judiciare (ECRIS)”, prevede la alineatul (1):

„ECRIS reprezintă un sistem descentralizat de tehnologie a informației, întemeiat pe bazele de date privind cazierele judiciare din fiecare stat membru. Acesta este alcătuit din următoarele elemente:

(a) un software de interconectare […] care permite schimbul de informații între bazele de date privind cazierele judiciare din statele membre;

[…]”

11 Articolul 4 din decizia menționată, intitulat „Formatul de transmitere a informațiilor”, prevede:

„(1) În cazul transmiterii informațiilor în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (3) și cu articolul 7 din [Decizia-cadru 2009/315], referitoare la denumirea sau clasificarea juridică a infracțiunii și la dispoziția legală aplicabilă, statele membre menționează codul corespunzător fiecărei infracțiuni care face obiectul transmisiei, astfel cum este prevăzut în tabelul de infracțiuni din anexa A. […]

Statele membre pot pune la dispoziție, de asemenea, informații privind stadiul de executare și gradul de participare la infracțiune, precum și, dacă este cazul, privind existența unei exonerări totale sau parțiale de răspunderea penală sau a recidivei.

(2) În cazul transmiterii informațiilor în conformitate cu articolul 4 alineatele (2) și (3) și cu articolul 7 din [Decizia-cadru 2009/315] referitoare la conținutul condamnării, inclusiv pedeapsa, precum și orice alte pedepse complementare, măsuri de siguranță și hotărâri ulterioare de modificare a executării pedepsei, statele membre menționează codul corespunzător fiecărei pedepse și măsuri care fac obiectul transmisiei, astfel cum este prevăzut în tabelul de pedepse și măsuri din anexa B. […]

De asemenea, statele membre oferă, acolo unde este cazul, informațiile de care dispun în ceea ce privește natura și/sau condițiile de executare a pedepsei sau a măsurii impuse, conform parametrilor prevăzuți în anexa B. […]”

Directiva 2010/64

12 Considerentele (14), (17) și (22) ale Directivei 2010/64 enunță:

„(14) Dreptul la interpretare și dreptul la traducere pentru persoanele care nu vorbesc și nu înțeleg limba în care se desfășoară procedurile sunt consacrate în articolul 6 din [Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950], astfel cum este interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Prezenta directivă facilitează exercitarea acestor drepturi. În acest sens, obiectivul prezentei directive este de a garanta dreptul persoanelor suspectate sau acuzate la interpretare și la traducere în cadrul procedurilor penale, în vederea garantării dreptului persoanelor respective la un proces echitabil.

[…]

(17) Prezenta directivă ar trebui să garanteze existența unei asistențe lingvistice gratuite și adecvate, care să le permită persoanelor suspectate sau acuzate care nu vorbesc sau nu înțeleg limba în care se desfășoară procedurile să își exercite pe deplin dreptul la apărare, precum și să garanteze caracterul echitabil al procedurilor.

[…]

(22) Serviciile de interpretare și de traducere în temeiul prezentei directive ar trebui furnizate în limba maternă a persoanelor suspectate sau acuzate sau în orice altă limbă pe care acestea o vorbesc sau o înțeleg pentru a le permite exercitarea pe deplin a dreptului la apărare și pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor.”

13 Articolul 1 din această directivă, intitulat „Obiectul și domeniul de aplicare”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Prezenta directivă instituie norme privind dreptul la interpretare și la traducere în cadrul procedurilor penale și al procedurilor de executare a unui mandat european de arestare.

(2) Dreptul menționat la alineatul (1) se aplică persoanelor din momentul în care acestora li se aduce la cunoștință de către autoritățile competente ale unui stat membru, prin notificare oficială sau în alt mod, faptul că sunt suspectate sau acuzate de comiterea unei infracțiuni, până la finalizarea procedurilor, prin aceasta înțelegându-se soluționarea definitivă a întrebării dacă persoanele în cauză au comis infracțiunea, inclusiv, după caz, stabilirea pedepsei și soluționarea oricărei căi de atac.”

14 Articolul 3 alineatele (1) și (2) din directiva menționată are următorul cuprins:

„(1) Statele membre se asigură că persoanelor suspectate sau acuzate care nu înțeleg limba în care se desfășoară procedurile penale respective li se furnizează într-un interval rezonabil de timp traducerea scrisă a tuturor documentelor esențiale pentru a se garanta faptul că respectivele persoane pot să își exercite dreptul la apărare și pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor.

(2) Documentele esențiale includ orice decizie de privare de libertate a unei persoane, orice rechizitoriu sau act de inculpare și orice hotărâre judecătorească.”

15 Articolul 4 din aceeași directivă prevede:

„Statele membre acoperă costurile […] de traducere care rezultă din aplicarea [articolului] 3, indiferent de rezultatul procedurilor.”

Dreptul maghiar

16 Articolul 46 alineatul (1a) din a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (Legea nr. XXXVIII din 1996 privind asistența judiciară internațională în materie penală, denumită în continuare „Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală”) enunță că tribunalul competent din punct de vedere material și teritorial pentru procedura specială privind recunoașterea eficacității unei hotărâri străine este cea de la domiciliul sau de la reședința persoanei acuzate. Potrivit articolului 46 alineatul (3) din această lege, procedura aplicabilă este reglementată de normele generale din a büntetőeljárásról szóló 1998 évi XIX. törvény (Legea nr. XIX din 1998 de instituire a Codului de procedură penală, denumit în continuare „Codul de procedură penală”) privind procedurile speciale, precum cea în discuție în litigiul principal.

17 Articolul 9 alineatul (1) din Codul de procedură penală prevede că limba în care se desfășoară procedura penală este limba maghiară.

18 Potrivit articolului 339 alineatul (1) din acest cod, cheltuielile judiciare care nu trebuie suportate de persoana acuzată rămân în sarcina statului. Aceasta, conform articolului 338 alineatul (1) din codul menționat, este obligată la plata cheltuielilor judiciare în cazul în care este declarată vinovată sau dacă răspunderea sa este stabilită în urma săvârșirii unei infracțiuni.

19 Articolul 555 alineatul (2) litera j) din Codul de procedură penală prevede că, în cadrul procedurilor speciale, persoana acuzată suportă cheltuielile judiciare atunci când a fost obligată la plata acestora în procedura principală.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

20 Printr-o hotărâre din 13 mai 2014, rămasă definitivă la data de 8 octombrie 2014, Landesgericht Eisenstadt (Tribunalul Regional din Eisenstadt, Austria) l-a condamnat pe domnul Balogh, resortisant maghiar, la pedeapsa închisorii pentru furt calificat, prin efracție, săvârșit în formă continuată, precum și la plata cheltuielilor judiciare aferente procedurii. Autoritățile austriece competente au informat Igazságügyi Minisztérium Nemzetközi Büntetőjogi Osztálya (Departamentul de drept penal internațional al Ministerului Justiției, Ungaria, denumit în continuare „departamentul”) despre conținutul acestei hotărâri, pe care i-au trimis-o ulterior, la cererea sa.

21 Departamentul a transmis hotărârea respectivă instanței de trimitere, ca instanță competentă pentru recunoașterea eficacității acesteia în Ungaria, conform procedurii speciale prevăzute de Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, menționată la punctul 16 din prezenta hotărâre. Această procedură specială, care nu implică nici o nouă apreciere a situației de fapt sau a răspunderii penale a persoanei condamnate și nici o nouă condamnare, urmărește exclusiv să recunoască hotărârii instanței străine aceeași valoare cu cea pe care ar fi avut-o dacă ar fi fost pronunțată de o instanță maghiară și este indispensabilă în acest sens.

22 Întrucât hotărârea în cauză este redactată în limba germană, instanța de trimitere trebuie, conform procedurii speciale menționate, să asigure traducerea acesteia în limba de procedură, care în speță este limba maghiară.

23 În aplicarea îndeosebi a articolului 555 alineatul (2) litera j) din Codul de procedură penală, aplicabil procedurii în cauză în temeiul articolului 46 alineatul (3) din Legea privind asistența judiciară internațională în materie penală, precum și a articolului 338 alineatul (1) din acest cod, persoana obligată la plata cheltuielilor judiciare aferente procedurii principale trebuie să suporte costurile aferente procedurilor speciale.

24 Din decizia de trimitere reiese însă că în Ungaria s-au dezvoltat două practici jurisdicționale diferite în ceea ce privește suportarea cheltuielilor aferente procedurii speciale în discuție în litigiul principal.

25 Astfel, pe de o parte, s-a considerat că Directiva 2010/64, care prevede gratuitatea traducerii, face inaplicabile dispozițiile speciale din dreptul maghiar, care, prin urmare, lasă loc celei cu caracter general prevăzute la articolul 9 din Codul de procedură penală, potrivit căreia o persoană acuzată, de cetățenie maghiară, are dreptul la utilizarea limbii sale materne. Ar rezulta că statul trebuie să suporte costurile de traducere a deciziei străine, în temeiul articolului 339 alineatul (1) din acest cod.

26 Pe de altă parte, s-a apreciat de asemenea că procedura principală, care s-a încheiat cu o hotărâre de condamnare a persoanei acuzate, este distinctă de procedura specială, care prezintă caracter accesoriu, având ca obiect recunoașterea efectelor acestei hotărâri în Ungaria. În consecință, dacă persoana acuzată trebuie să beneficieze de asistență lingvistică gratuită în cadrul procedurii principale atunci când nu stăpânește limba în care se desfășoară aceasta, situația amintită nu s-ar regăsi, în cadrul unei proceduri accesorii, în ceea ce privește traducerea în limba acestei proceduri, pe care persoana în cauză o stăpânește, a unei hotărâri emise de o instanță străină, această traducere fiind necesară în cadrul procedurii menționate, iar nu în vederea protecției drepturilor persoanei condamnate.

27 În aceste condiții, Budapest Környéki Törvényszék (Tribunalul Regional din Budapesta) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2010/64, în temeiul căruia «[p]rezenta directivă instituie norme privind dreptul la interpretare și la traducere în cadrul procedurilor penale și al procedurilor de executare a unui mandat european de arestare», trebuie interpretat în sensul că instanțele maghiare au obligația să aplice această directivă și în cadrul unei proceduri speciale (capitolul XXIX din Codul de procedură penală), cu alte cuvinte trebuie să se considere că expresia «proceduri penale» include procedurile speciale, astfel cum sunt prevăzute de dreptul maghiar, sau această expresie se referă doar la procedurile care se finalizează printr-o decizie definitivă în ceea ce privește răspunderea penală a persoanei acuzate?”

Cu privire la întrebarea preliminară

28 Cu titlu introductiv, trebuie să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, aceasta, pentru a oferi un răspuns util instanței care i-a adresat o întrebare preliminară, poate fi pusă în situația de a lua în considerare norme de drept al Uniunii la care instanța națională nu a făcut trimitere în enunțul întrebării sale. De asemenea, Curtea trebuie, dacă este cazul, să reformuleze întrebările care îi sunt adresate (a se vedea în special Hotărârea din 13 martie 2014, SICES și alții, C-155/13, EU:C:2014:145, punctul 23, precum și Hotărârea din 11 februarie 2015, Marktgemeinde Straßwalchen și alții, C-531/13, EU:C:2015:79, punctul 37).

29 Or, astfel cum au subliniat guvernul austriac și Comisia Europeană în observațiile lor, situația în discuție în litigiul principal poate intra în domeniul de aplicare al Deciziei-cadru 2009/315 și al Deciziei 2009/316.

30 Astfel, din dosar rezultă, pe de o parte, că în cauza principală autoritățile austriece competente au informat departamentul despre condamnarea pronunțată de Landesgericht Eisenstadt (Tribunalul Regional din Eisenstadt) împotriva domnului Balogh, în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) din Decizia-cadru 2009/315, prin intermediul ECRIS, instituit prin Decizia 2009/316, în vederea stocării de către Ungaria a informațiilor astfel transmise, în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din această decizie-cadru.

31 Pe de altă parte, departamentul a solicitat comunicarea hotărârii pronunțate de această instanță autorităților respective și, după ce a primit-o de la acestea din urmă, a transmis-o Budapest Környéki Törvényszék (Tribunalul Regional din Budapesta), conform procedurii speciale în discuție în litigiul principal, în vederea recunoașterii sale în Ungaria și a înscrierii condamnării respective în cazierul judiciar maghiar. Astfel, în temeiul dreptului național aplicabil, punerea în aplicare a acestei proceduri este indispensabilă în acest scop.

32 Or, conform articolului 1 din Decizia-cadru 2009/315, obiectul acesteia este tocmai de a defini printre altele modurile în care statul membru de condamnare transmite statului membru de cetățenie, în vederea stocării de către acesta, informațiile referitoare la condamnările pronunțate pe teritoriul său împotriva unui resortisant al acestui din urmă stat membru, astfel cum sunt înscrise în cazierul judiciar al statului membru de condamnare. În plus, obiectul Deciziei 2009/316 constă, în temeiul articolului 1 din aceasta, în stabilirea elementelor formatului standardizat potrivit căruia aceste informații sunt schimbate între statele membre.

33 În aceste condiții, este necesar, pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, să se țină seama nu doar de Directiva 2010/64, ci și de Decizia-cadru 2009/315, precum și de Decizia 2009/316 și să se reformuleze, conform celor ce precedă, întrebarea adresată.

34 Prin urmare, aceasta din urmă trebuie înțeleasă în sensul că urmărește să se stabilească, în esență, dacă Directiva 2010/64, precum și Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316 trebuie interpretate în sensul că se opun punerii în aplicare a unei reglementări naționale care instituie o procedură specială de recunoaștere de către instanța unui stat membru a unei decizii definitive pronunțate de o instanță a altui stat membru prin care o persoană este condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni, precum procedura specială în discuție în litigiul principal, care prevede îndeosebi că, în cadrul procedurii respective, costurile de traducere a acestei decizii sunt suportate de această persoană.

35 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama, conform unei jurisprudențe constante a Curții, nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (a se vedea în special Hotărârea din 21 mai 2015, Roselle, C-65/14, EU:C:2015:339, punctul 43 și jurisprudența citată).

Directiva 2010/64

36 În ceea ce privește interpretarea Directivei 2010/64, trebuie arătat în primul rând că, în conformitate cu articolul 1 alineatul (1), această directivă instituie norme privind dreptul la interpretare și la traducere în cadrul procedurilor penale și al procedurilor de executare a unui mandat european de arestare. Din textul articolului 1 alineatul (2) din această directivă reiese că acest drept se aplică persoanei în cauză din momentul în care acesteia i se aduce la cunoștință de către autoritățile competente ale unui stat membru faptul că este suspectată sau acuzată de comiterea unei infracțiuni, până la finalizarea procedurilor, prin aceasta înțelegându-se soluționarea definitivă a problemei dacă persoana în cauză a comis infracțiunea, inclusiv, după caz, stabilirea pedepsei și soluționarea oricărei căi de atac.

37 Or, o procedură specială precum cea în discuție în litigiul principal, care are ca obiect recunoașterea unei decizii judiciare definitive pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru, intervine, prin definiție, după soluționarea definitivă a problemei dacă persoana suspectată sau acuzată a comis infracțiunea și, dacă este cazul, după condamnarea acesteia.

38 În al doilea rând, trebuie subliniat că, așa cum enunță în special considerentele (14), (17) și (22) ale Directivei 2010/64, aceasta urmărește să garanteze persoanelor suspectate sau acuzate care nu vorbesc sau nu înțeleg limba în care se desfășoară procedura dreptul la interpretare și la traducere, facilitând exercitarea acestui drept, pentru a garanta acestor persoane beneficiul unui proces echitabil. Astfel,

articolul 3 alineatele (1) și (2) din această directivă prevede că statele membre se asigură că acestor persoane li se furnizează într-un interval rezonabil de timp traducerea scrisă a tuturor documentelor esențiale, în special a hotărârii judecătorești pronunțate în privința lor, pentru a se garanta faptul că respectivele persoane pot să își exercite dreptul la apărare și pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor.

39 Or, din explicațiile furnizate de guvernul austriac la ședința din fața Curții reiese că domnul Balogh a obținut traducerea hotărârii Landesgericht Eisenstadt (Tribunalul Regional din Eisenstadt), care i-a fost notificată în luna august 2015. În aceste împrejurări, o nouă traducere a hotărârii menționate în cadrul procedurii speciale în discuție în litigiul principal, vizând recunoașterea acestei hotărâri în Ungaria și înscrierea condamnării pronunțate în cazierul judiciar maghiar, nu era necesară pentru protecția dreptului la apărare sau a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă al domnului Balogh și, prin urmare, nu se justifica din perspectiva obiectivelor urmărite de Directiva 2010/64.

40 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că Directiva 2010/64 nu este aplicabilă unei proceduri speciale precum cea în discuție în litigiul principal.

Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316

41 În ceea ce privește interpretarea Deciziei-cadru 2009/315 și a Deciziei 2009/316, este necesar să se facă referire în special la conținutul articolelor 4, 5 și 11 din această decizie-cadru, precum și la cel al articolelor 3 și 4 din această decizie.

42 Articolul 4 alineatul (2) primul paragraf din Decizia-cadru 2009/315 prevede că autoritatea centrală a statului membru de condamnare informează cât mai curând posibil autoritățile centrale din celelalte state membre privind orice condamnări pronunțate împotriva cetățenilor acestora din urmă pe teritoriul statului de condamnare, astfel cum au fost introduse în cazierul judiciar al statului membru de condamnare. Articolul 5 alineatul (1) și articolul 11 alineatul (2) din această decizie-cadru precizează că autoritatea centrală a statului membru de cetățenie stochează informațiile astfel primite.

43 Lista informațiilor transmise de statul membru de condamnare statului membru de cetățenie figurează la articolul 11 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, care nu face nicio referire la decizia pronunțată de instanțele primului dintre aceste state.

44 În plus, în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Decizia-cadru 2009/315, aceste informații sunt schimbate între statele membre pe cale electronică, utilizându-se un format standard. În această privință, articolele 3 și 4 din Decizia 2009/316 precizează că informațiile privind denumirea sau clasificarea juridică a infracțiunii, precum și cele privind conținutul condamnării sunt transmise între autoritățile centrale ale statelor membre prin intermediul ECRIS, sub forma unor coduri corespunzătoare fiecăreia dintre infracțiunile și sancțiunile care fac obiectul transmiterii.

45 Desigur, articolul 4 alineatul (4) din Decizia-cadru 2009/315 prevede că statul membru de condamnare comunică autorității centrale a statului membru de cetățenie, la cererea acesteia din urmă în cazuri individuale, o copie a condamnărilor și a măsurilor luate ulterior, precum și orice altă informație relevantă referitoare la acestea, pentru a permite statului de cetățenie să decidă dacă este necesar să ia măsuri la nivel național.

46 Cu toate acestea, atât din textul acestei dispoziții, cât și din economia articolului 4 în ansamblul său, precum și din cea a articolului 11 alineatul (1) din această decizie-cadru reiese că transmiterea către autoritatea centrală a statului membru de cetățenie a deciziei de condamnare nu intervine decât atunci când este impusă de împrejurări speciale și că aceasta nu poate fi solicitată în mod sistematic în vederea înscrierii condamnării menționate în cazierul judiciar al acestui stat membru.

47 Or, din precizările aduse de guvernul maghiar în ședința din fața Curții reiese că procedura specială în discuție în litigiul principal este pusă în aplicare în mod sistematic și că, în speță, nicio împrejurare specială nu justifica aplicarea acestei proceduri pentru recunoașterea hotărârii pronunțate de Landesgericht Eisenstadt (Tribunalul Regional din Eisenstadt) împotriva domnului Balogh și, în acest cadru, solicitarea transmiterii acestei hotărâri. În consecință, această cerere nu putea fi justificată în temeiul articolului 4 alineatul (4) din Decizia-cadru 2009/315.

48 Din cele ce precedă rezultă că, în conformitate cu Decizia-cadru 2009/315 și cu Decizia 2009/316, înscrierea în cazierul judiciar de către autoritatea centrală a statului membru de cetățenie a condamnărilor pronunțate de instanțele din statul membru de condamnare trebuie să intervină direct pe baza transmiterii de către autoritatea centrală a acestui din urmă stat membru, prin intermediul ECRIS, a informațiilor privind aceste condamnări sub formă de coduri.

49 În aceste condiții, această înscriere nu poate depinde de punerea în aplicare prealabilă a unei proceduri de recunoaștere judiciară a condamnărilor respective, precum procedura specială în discuție în litigiul principal, și nici *a fortiori* de comunicarea către statul membru de cetățenie a deciziei de condamnare în vederea unei asemenea recunoașteri.

50 O asemenea interpretare este confirmată de obiectivele urmărite prin Decizia-cadru 2009/315 și prin Decizia 2009/316.

51 În acest sens, din considerentele (2), (3), (5) și (17) ale acestei decizii-cadru, precum și din considerentele (2), (6) și (12) ale acestei decizii reiese în special că sistemul schimbului de informații instituit prin decizia-cadru și decizia respectivă are ca obiective, pentru a facilita asistența judiciară reciprocă și pentru a garanta recunoașterea reciprocă a deciziilor penale, simplificarea procedurilor pentru transferul de documente între statele membre, îmbunătățirea și raționalizarea schimbului de informații extrase din cazierele judiciare între acestea din urmă și creșterea eficacității acestui schimb prin recurgerea la crearea unui format european standardizat care să permită transmiterea acestor informații în mod uniform, pe cale electronică, într-o formă ușor de înțeles, precum și ușor de tradus în mod automat, cu ajutorul unor formulare standard și al unor coduri.

52 Astfel, așa cum a arătat avocatul general la punctul 63 din concluzii, Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316 urmăresc instituirea unui sistem rapid și eficace de schimb de informații privind condamnările penale pronunțate în diferitele state membre ale Uniunii.

53 Or, o procedură de recunoaștere a deciziilor de condamnare pronunțate de instanțele din celelalte state membre, precum cea în discuție în litigiul principal, prealabilă înscrierii acestor condamnări în cazierul judiciar, care presupune în plus transmiterea și traducerea acestor decizii, poate să încetinească în mod considerabil această înscriere, să facă mai complex schimbul de informații dintre statele membre, să lipsească de utilitate mecanismul de traducere automată prevăzut de Directiva 2009/316, precum și să pună în pericol realizarea obiectivelor urmărite prin Decizia-cadru 2009/315 și prin această decizie.

54 În plus și în general, o asemenea procedură se lovește de principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare în materie penală, prevăzut la articolul 82 alineatul (1) TFUE, care a înlocuit articolul 31 UE, pe care se întemeiază Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316. Astfel, acest principiu se opune ca recunoașterea de către un stat membru a deciziilor pronunțate de instanțele dintr-un alt stat membru să fie condiționată de punerea în aplicare, în primul dintre aceste state membre, a unei proceduri judiciare în acest scop, precum procedura specială în discuție în litigiul principal.

55 Din ansamblul celor ce precedă rezultă că Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316 se opun punerii în aplicare a unei reglementări naționale care instituie o procedură specială de recunoaștere a unei decizii pronunțate de instanța unui alt stat membru, precum cea în discuție în litigiul principal.

56 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată după cum urmează:

— articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2010/64 trebuie interpretat în sensul că această directivă nu se aplică unei proceduri speciale naționale de recunoaștere de către instanța unui stat membru a unei decizii judiciare definitive pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru prin care o persoană este condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni;

— Decizia-cadru 2009/315 și Decizia 2009/316 trebuie interpretate în sensul că se opun punerii în aplicare a unei reglementări naționale prin care este instituită o asemenea procedură specială.

Cu privire la cheltuielile de judecată

57 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale trebuie interpretat în sensul că această directivă nu se aplică unei proceduri speciale naționale de recunoaștere de către instanța unui stat membru a unei decizii judiciare definitive pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru prin care o persoană este condamnată pentru săvârșirea unei infracțiuni.

Decizia-cadru 2009/315/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 privind organizarea și conținutul schimbului de informații extrase din cazierele judiciare între statele membre și Decizia 2009/316/JAI a Consiliului din 6 aprilie 2009 de instituire a Sistemului european de informații cu privire la cazierele judiciare (ECRIS) în aplicarea articolului 11 din Decizia-cadru 2009/315 trebuie interpretate în sensul că se opun punerii în aplicare a unei reglementări naționale prin care este instituită o asemenea procedură specială.

Semnături